

Wien te hooren?.

<https://hdl.handle.net/1874/356307>

WIEN TE HOOREN?

Wien te hooren, of wien moet men hooren? Zoo heeft men door alle tijden heen gevraagd. Zoo vraagt men in deze dagen bij herhaling en nadrukkelijker dan welligt immer. Is het u om waarheid te doen, eerbiedigt gij het hooge uitsluitend gezag der goddelijke openbaring, dan is het niet moeilijk een zeker, alles afdoend antwoord te geven. In een paar heilige woorden is dit antwoord vervat. Woorden, die aan den ingang onzer heiligdommen moesten gebeiteld staan, boven iedere leerstoel geschilderd wezen, en wel bij elke godsdienst-oefening in onze ooren en harten mogten weerklinken. **Hoort Hem** (1): zietdaar twee woorden, die door het gezag van den spreker, door

(1) Matth. xvii: 5^b en de gelijkkluidende plaatsen bij MARGUS EN LUCAS.

de omstandigheden, in welke zij gesproken werden, en de algemeen geldende verpligting voor alle tijden, onder de gewigtigste uitspraken des Bijbels moeten gesteld worden.

Niet lang voor dat de Heiland zijne laatste reize naar Jeruzalem ging ondernemen, beklom Hij eens des avonds met drie zijner jongeren PETRUS, JOHANNES EN JACOBUS een hoogen berg in Galilea, om er den nacht door te brengen in vertrouwelijke gemeenzaamheid met zijnen hemelschen Vader. De jongeren sliepen; Hij alleen waakte. Reeds begon de dag aan te breken, toen men een geheel ander licht aanschouwde, waarvoor de glans der starren en de gloed van het morgenrood verbleekte. Het was de Heer JEZUS, van wien dit licht afstraalde, daar Hij geheel van gedaante veranderd werd. Zijn aangezicht blonk gelijk de zon en zijne kleederen werden witter dan sneeuw, wit gelijk het licht. Die hemelglans deed de discipelen uit hunne sluimering ontwaken. Zoo hadden zij hun' Meester nog nimmer aanschouwd. En welk een tooneel deed zich daarenboven aan hen voor!

Twee andere gestalten nedergedaald uit den hemel zijn bij Hem en spreken met Hem. Het waren de twee grootste Godshelden der oude wereld. MOZES de Middelaar weleer tusschen Jehova en Israël, en ELIAS de vurige ijveraar voor Gods eer tegenover eene afgodische natie. PETRUS is verrukt van blijdschap, het is hem het voorportaal des hemels; nu is, zoo hij meent, het lang gewenscht tijdstip gekomen, dat het koninkrijk Gods zal geopenbaard worden. In de vervoering zijner opgetogenheid biedt hij aan in der ijl loofhutten te vlechten, opdat de Heiland en de beide profeten voor het oog der ongewijde menigte daarin rustig konden verborgen zijn. Op dat aanbod kwam geen antwoord, doch een lichtende wolk, het gewone teeken der goddelijke heerlijkheid, overschaduwde het heilig drietal, den Heer en de beide hemellingen. Straks daarop klinkt eene stem uit den hemel, zoo als de jongeren die nog nimmer hoorden: „deze is mijn geliefde Zoon, in welke ik mijn welbehagen heb, hoort Hem.” Zoowel het getuigenis dat de Vader van zijn' Zoon gaf, als

de vermaning die er werd bijgevoegd, geschiedde voor de discipelen. Zij moesten naar Hem, den Zoon van Gods welbehagen, hooren, Hem hooren in alles, Hem onbepaald volgen en gehoorzamen. Dit woord van hoog bevel hadden PETRUS en de andere jongeren noodig. Nog onlangs had de eerste zich tegen JEZUS woord verzet, toen Hij zijn aanstaand lijden hun had aangekondigd. Met nadruk had de Heer hem toen bestraft. PETRUS moest dit ter harte nemen, en hetzij de Heer sprak van zijn lijden, hetzij van zijne verheerlijking, gedenken aan het bevel om naar Hem, den Zoon des Vaders te hooren, die als zoodanig volkomen geloof verdiende. De kracht van dit woord wordt nog sterker door de herinnering aan hetgeen MOZES eens gezegd had: „de Heer uw God zal een profeet verwekken uit het midden uwer latere broederen, in wiens mond de Heer zijne woorden zal leggen, naar Hem moet men hooren in alles wat Hij gebieden zal.” Tot op zijne verschijning moesten zij zich aan MOZES houden. Als die groectere gezant des Heeren verscheen, zou MOZES wij-

ken voor Hem; zoo iemand weigerde naar de woorden die Hij spreken zou te hooren, van dien zou God het te huis zoeken, hij zou uitgerooid worden.

Dat: „hoort Hem,” werd nu wel gezegd tot de discipelen, die zich op den heiligen berg bevonden, de vermaning gold niet alleen hen, maar ook de overige jongeren, ja allen, die deze uitspraak vernemen zouden door alle tijden heen. Het is de stem van God tot de wereld, tot de christenheid, tot ons. God spreekt in deze dagen tot ons door zijn' Zoon, die het afschijnsel is zijner heerlijkheid en het uitgedrukte beeld zijner zelfstandigheid, die alle dingen draagt door het woord zijner kracht. Zijn woord is ons nagelaten. Hij is onze grootste en de laatste afgezant des Heeren, die den wil des Vaders en den weg om tot het leven te komen, volkomen heeft geopenbaard. Naar Hem te hooren, in Hem te gelooven is de uitdrukkelijke, de verklaarde wil van God. Wie naar Hem hoort, vindt het leven; wie zich van Hem afkeert en het Evangelie van CHRISTUS ongehoorzaam is, voor den zoodanigen

blijft geen slagtoffer voor de zonde meer over.

Zoo geldt dan dit bevel van den hoogen God ook ons, gelijk allen die onder de be-
deeling van het Evangelie der genade leven.
Wij mogen dan wel vragen: Wat heeft het
in, naar Hem te hooren? – Wat moet ons
daartoe dringen? – En hoe brengen wij deze
opwekking in beoefening? –

Wat heeft het in, wat zegt het naar JEZUS
CHRISTUS, den Zoon des Vaders te hooren?
Het spreekt van zelve, dat hier niet enkel
hooren met het gehoor der ooren, of het lui-
steren naar zijne stem bedoeld wordt, maar
ook het gereed aannemen, het eerbiedig ge-
looven, het getrouw opvolgen van zijne on-
derwijzing, even als wij tot een kind zeggen:
hoor naar uwen vader; en tot een leerling:
hoor naar uwen meester. Als God zegt: hoort
naar mijn' gezant, mijn Zoon, dan geeft het
te kennen: gelooft en volgt Hem in hetgeen
Hij u leert, betuigt, raadt en voorschrijft.
Houdt u daaraan, en gedraagt u daarmede
overeenkomstig. Dewijl hier zoo onbepaald

geboden wordt: hoort Hem! is het zoo goed als of er stond: — hoort Hem als mijn Zoon, — hoort Hem boven allen, — hoort Hem in alles, — hoort Hem ten allen tijde, — hoort Hem met onderwerping des gemoeds. —

Hoort Hem! dat woord is onmiddellijk verbonden met de voorafgaande verklaring, deze is mijn geliefde Zoon, in welken Ik mijn welbehagen heb. Dit is de grondslag van het bevel. Uit den eerbied en de geloovige erkentenis van deze zijne Goddelijke herkomst, moet het hooren naar Hem voortvloeijen. Zijn woord is in den volsten nadruk Gods woord, zijn wil, zijn raad, die des Vaders; want Hij en de Vader zijn een. Wij moeten Hem dus niet maar beschouwen als een wijs en verstandig leeraar, als een profeet en Godsgezant, hoedanige de Profeten vóór, en de Apostelen na CHRISTUS waren, maar als den eeniggeboren en eigen Zoon van God, die in den schoot des Vaders is, en Hem aan ons verklaard heeft, en ook alleen zóó verklaren kon; wiens gezag alles afdoet, wiens uitspraken besliste orakeltaal zijn. Van

dit beginsel, van dit geloof moeten wij uitgaan, anders kunnen wij niet regt naar Hem hooren. Al weten wij niet, hoedanig de betrekking is tusschen den Zoon en den Vader: dit is ons genoeg, God heeft Hem bij herhaling voor zijn Zoon verklaard. Hij heeft het openlijk zelve van den hemel doen hooren: Deze is in aanzien en gezag niet alleen boven allen op aarde, maar zelfs boven de engelen. Er kan geen hooger gezag bedacht worden.

Hoort Hem dus boven alle wijzen, geleerden, wie ze ook zijn mogen, die er geweest zijn, nog zijn, of immer komen mogen. Wat zij ook zeggen, leeren of schrijven, indien het eenigzins afwijkt van hetgeen Hij verklaarde, moet het verworpen worden. Zij toch zijn uit de aarde, Hij is uit den hemel. Zij kennen God niet, noch zijn immer bij Hem geweest. Hoe zouden zij de onderzoekingen Gods vinden? Hoe den Almagtige tot volkomenheid toe doorgronden? Hij is van hooger afkomst en hemelschen oorsprong, de Zoon van God. Hij weet alle dingen. Hoort naar Hem en

laat de wijsheid der menschen varen, want al ware het dat een Engel uit den hemel u een ander Evangelie verkondigde, hetgeen Hij niet verkondigde, die is vervloekt.

Hoort Hem dan ook in alles, zonder cenige uitzondering, of gij het woord bevatten kunt of niet, of het met uwe denkbeelden, met uwen smaak, met uwe neigingen over een komt en strookt, dan of het daartegen strijdt, Hoort Hem in alles wat Hij zelve sprak of door den mond en de pen zijner Apostelen. die door Hem onderwezen zijn, door zijn' Geest bestuurd en in alle waarheid geleid. Hij zelve heeft het getuigd: „wie u hoort, die hoort Mij, en wie u verwerpt, die verwerpt Mij, en die Mij verwerpt, die verwerpt dengenen die Mij gezonden heeft.” In alles moeten wij Hem hooren, wat Hij van God, van zich zelve en den weg der behoudenis dóór Hem betuigd en gesproken heeft. Zoowel in zijne groote veelomvattende beloften, als in zijne onveranderlijke eischen en bevelen moet Hij gehoord worden. Niets mag er uitgezonderd, niets bijgevoegd, niets afgedaan

worden, niets veranderd of gewijzigd. Hoort Hem in alles wat Hij zegt!

Hoort Hem ten allen tijde. Of er gansche scharen, dan wel een klein kuddeke zijne stem hooren, en Hem volgen. Of het in uw voordeel of tot schade is; of er eer en gunst der menschen door te verkrijgen is, of verachting en zelfs wel vervolging. Of gij alrede begonnen, dan wel nog niet aangevangen zijt naar Hem te hooren. Het bevel is onveranderlijk al waart gij de eenige overgeblevene in uw huis, in uw geslacht, in uwen kring, in uwe gemeente, stad of dorp, welke tot dus ver naar Hem geluisterd hebben. Het bevel is en blijft steeds geldig. Geen verloop van jaren, geene verandering van stand, geene wisseling van tijd ontslaan iemand van de verplichting om naar Hem te hooren. Nooit bezwijkt verzwakt of vermindert de grondslag, waarop dit bevel rust. JEZUS CHRISTUS is gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid. Zoo is het des Vaders welbehagen door alle tijden, voor alle volkeren, dat men zijn' Zoon, zijnen Geliefden hoore!

Hoort Hem met volkomene onderwerping des gemoeds, zonder bedenking, zonder tegen spreken, zonder murmureren. Werpt ter neder alle overleggingen van uw verstand en hart, die tegen de waarheid of zekerheid van eenige zijner woorden, beloften of bevelen mogten oprijzen. Hoort met eerbied en toegenegenheid. Neemt wat Hij u zegt aan met alle eenvoudigheid des harten. Houdt u aan zijne uitspraken, in weerwil van alles, wat daartegen schijnt te strijden, of zoo als men beweert, is in te brengen. Verlaat u volkomen op zijn woord, al schijnt de ondervinding het te weerspreken; en volgt zijn raad en wil, al kost het u strijd, zelfverloochening en opoffering van eigen zin en lust. Al stondt gij ook alleen, hoort Hem, volgt Hem met geheel uwe ziele, met een onbepaald en standvastig geloof. Hoort Hem, neemt zijne getuigenis aan met volkomen vertrouwen; maakt staat op zijn woord, beschouwt zijn onderwijs met toepassing op u zelve als eene leer, die uitloopt op de eer van God en uw geluk voor tijd en eeuwigheid. Geeft gehoor aan zijne stem, hetzij Hij u roept tot

waakzaamheid en strijd, hetzij Hij door de belofte van hemelvreugde u aanmoedigt en sterkt.

Ziet dat heeft het in naar Hem te hooren. Dat alles is begrepen in het bevel, geldende door alle eeuwen heen, voor alle geslachten, volken en talen: Hoort Hem! Vraagt gij nu wat moet ons dringen, om dit ter harte te nemen en op te volgen? Let nog eens op Hem, die dit bevel gaf, – op Hem, wien het betreft, – en op de onvermijdelijke gevolgen, die uit het al of niet hooren voortvloeijen.

Hoort Hem! Wie is het, die ons dit beveelt? Uit de lichtende wolk, dat zichtbaar teeken der tegenwoordigheid en majesteit van den eeuwiglevenden God werd die stem gehoord. Wat kan deze wolk op Thabor anders beduiden dan de plegtige, goddelijke verheerlijking van den Zoon door den Vader? Het is dan de hooge God, die dit van ons eischt. Hij, die een ontoegankelijk licht bewoont, voor wien de Serafs hun aangezicht bedekken, onze Schepper en Weldoener, van wien wij in alles afhangen, in wiens hand onze adem

is en bij wien alle onze paden zijn, die ons behouden en verderven kan. Wie verdient meer onze onbepaalde gehoorzaamheid dan Hij, wiens wil geschieden moet op aarde, gelijk in den hemel. Bij het verhaal der wetgeving op Horeb lezen wij: „God sprak alle deze woorden” en juist daardoor was het volk ten duursten verplicht om te doen alle woorden dezer wet. Nog eens heeft God gesproken van den hemel. Het was daar in dien plegtigen nacht, toen de stem uit de hoogwaardige heerlijkheid geschiedde: hoort Hem! Het is als of de Allerhoogste het noch aan MOZES noch aan ELIAS, aan geen mensch of engel heeft willen overlaten of toevertrouwen, om ons tot de onderwerping en het geloof in zijnen Zoon over te halen en te verplichten, dat Hij zelve als nederdaalde, om voor het oog van hemellingen en aardbewoners aan de wereld toe te roepen: hoort Hem! Hoogere verplichting kan er niet zijn, dan wanneer de Schepper aan zijne schepselen, de Oneindige zelve aan het maaksel zijner handen beveelt: hoort naar mijn Zoon! Zoo wil het de Heer

van hemel en aarde, die op den prachtigen Thabor, in tegenwoordigheid van MOZES en ELIAS dat woord sprak: hoort Hem! Kan het dan twijfelachtig zijn, of het de wil van God is, dat wij den Heer JEZUS hooren? Al zijn wij daar niet tegenwoordig geweest, wij weten, wij bekennen, het is even goed, als of wij zelve met onze eigene ooren die hemelstem gehoord hadden. Zoo heeft God nimmer gesproken. Neen, er kwam geene stem op Sinai uit de wolken: hoort MOZES. Hij was ook slechts de dienaar in het huis Gods. Die hoogere eere was alleen beschoren aan den Zoon des Vaders. Indien nu het woord door engelen gesproken vast is geweest, hoe zullen wij ontvlieden, zoo wij niet hooren naar Hem, die de eer van zijnen Zoon lief heeft.

Zoo is het dan dure pligt; maar het is ook wijs en verstandig naar Hem te hooren, en Hij, wien dat woord geldt, ô hoe zeer is Hij waardig, dat wij Hem hooren. Vertegenwoordigt u Hem op den heiligen berg met den glans eener meer dan aardsche heerlijkheid omstraald, door den grondvester en den

hersteller van Israëls godsdienst gehuldigd als grooter en eerbiedwaardiger dan zij. Wie is Hij, die met deze hemellingen zoo gemeenzaam spreekt? Is Hij het niet, van wien de Dooper getuigde: Hij moet wassen en ik minder worden. Ik ben niet waardig Hem de geringste dienst te bewijzen. Is Hij het niet, wien de hemelen eerbiedigen als hunnen Heer? Geeft zijn Vader Hem niet het getuigenis: „deze is mijn geliefde Zoon, in wien Ik mijn welbehagen heb.” Wilen wij dus weten, wie God is, hoe Hij omtrent ons gezind is, wat zijne wijsheid heeft beraamd, wat zijne heiligheid eischt, wat zijne goedheid belooft, wat zijne regtvaardigheid vreezen doet, wie zal het ons zeggen? Wie anders, wie beter en volkomener dan de eeniggeboren Zoon des Vaders, die den Vader kent, zoo als niemand Hem kent. Wenschen wij, zoo ver het stofbewoners vergund is, te weten, hoe het in den hemel en in de geestenwereld gesteld is, wie kan het ons zeggen dan Hij, die uit de gewesten des lichts is nedergedaald, voor wien

de wereld der geesten geene geheimen heeft? Als de menschen op aarde twisten over de raadsbesluiten van God, als zij naar hun doorzigt bepalen willen, wat waarheid en regt, wat Gode-betamend is, en door God van ons gevordert wordt; — als zij over den weg des heils geheel verschillende uitspraak doen, en men in verlegenheid is, wie moet geloofd en gevolgd worden, dan is de uitspraak van den deelgenoot der goddelijke heerlijkheid, van den menschgeworden Zoon van God, de eenige, aan wien wij ons met alle gerustheid mogen houden. Als de Zoon spreekt: „voorwaar, voorwaar Ik zeg u,” wie is dan zoo vermetel, om te wanen het beter te weten, wie zal dan langer aarzelen, om het oor te leenen aan Hem, die omdat Hij van boven gekomen is, ook boven allen was. Hij is de waarachtige getuige. Hij spreekt met onfaalbare zekerheid, met een alles afdoend gezag, met eene opregtheid, die het hart voor Hem inneemt. Hij is de overste leidsman der zaligheid, de goede herder, de opstanding en het leven, alles in allen! Er bestaat geene ze-

kerheid, waarop wij ons verlaten kunnen in de gewigtige belangen der eeuwigheid, dan in het getuigenis van Hem, in wien alle schatten van wijsheid en kennis verborgen zijn, die van den beginne bij God was, en het licht en het leven der wereld is. Ja Hij is het waardig, dat men luistert naar zijne stem, daar Hij niets aanprijst dan hetgeen goed en hemelsch is, en niets vordert dan hetgeen betamelijk en zalig is. Hoort Hem hemel en aarde! Hoort Hem al wie hooren kan, als of God tot ons sprak!

Zouden wij niet naar Hem luisteren, daar de gevolgen van het al of niet hooren, zóó gewichtig zijn.

Hooren wij Hem niet, dan zijn wij ongehoorzaam aan het bevel van God, en wie heeft zich ooit tegen Hem verzet en vrede gehad? Hooren wij Hem niet, dan hebben wij geene vastheid of zekerheid, want van waar zouden wij die bekomen? Gissingen, wenschen, waarschijnlijke berekeningen of redeneringen der menschelijke wijsheid, zij zijn een gebouw op een zandgrond, dat zoo ligt wankelt en instort.

Wij wandelen dan in de duisternis der onwetenschap, op de doolpaden der verleiding en zijn een speelbal der wisselende gezegden van den dag. Het is dan donker van binnen, donker van boven en van rondom. Zoo wij niet volslagen onverschillig zijn, maakt eene donkere gevoelloosheid of folterende twijfelmoedigheid zich van ons meester. Ware dit alles, ons ongeluk zou groot, ons lot diep betreurenswaardig zijn. Maar ach, hiermede is niet alles gezegd. Kan niemand tot den Vader komen, dan door Hem, die de weg, de waarheid en het leven is. Heeft niemand het eeuwige leven, dan die in Hem gelooft, wat zullen zij dan missen, die naar de stem van den CHRISTUS Gods niet hooren, en langs een' anderen weg zoeken in te gaan, dan dien Hij heeft aangewezen. Niet alleen gemis van geluk en vrede, maar rampzaligheid zal hun deel zijn, omdat zij den raad van God ter hunner behoudenis verworpen, en niet naar Hem gehoord hebben, dien de Vader gezonden en verzegeld had. O het is met geene woorden uit te spreken, met geen' pen te

beschrijven, hoe vreesselijk het lot zijn zal van de zoodanigen, als zij nederzinken in die plaats van jammer en vertwijfeling, waar geen straal van Gods gunst meer gezien wordt en zelfs de hoop voor eeuwig is afgesneden.

Hoe veilig en zalig is het daarentegen, als men naar den Heer JESUS luistert, voor zijn onderwijs oor en hart ontsluit, zoodat het in waarheid hooren heeten mag. Men heeft dan licht en zekerheid op zijn weg, rust en vrede in zijn hart, hoop en troost voor zijn gemoed. Wie den Heiland volgt, kan niet dwalen. Hij heeft in God een rijk en algenoegzaam Vader, tot wien hij steeds met vrijmoedigheid mag naderen. In verzoeking wordt hij gesterkt, in droefenis getroost; hij vindt licht in duisternis en eene zalige uitkomst bij den dood. Gewisselijk zal de zoodanige behouden worden, want hij is verbonden aan den Vader en den Zoon. Hij eert beide, hij zal hier reeds aanvankelijk en namaals volkomen gelukkig zijn. Tot wien zullen wij dan henengaan, dan tot Hem, den eeniggeboren Zoon van God, die de eenige en eeuwige bron der waarheid is.

Hij heeft de woorden des eeuwigen levens en de Vader wil, dat wij Hem hooren. Eer zouden de heuvelen verstuiven en bergen wegzinken, eer de hemel en de aarde voorbijgaan, dan het woord falen van den waarachtigen en getrouwen God. Wie zijn geluk liefheeft, kan nog aarzelen om naar den Heer JESUS te hooren? Al baatte ons dit ook ons gansche leven niet, het moest nog opgevolgd worden, omdat het ons vrede en vreugde zal aanbrengen in en na den dood.

Is er zooveel aandrang om aan deze stem van God gehoor te geven, zoo mogen wij wel vragen: Hoe brengen wij deze opwekking in beoefening?

Sommigen houden het voor eene zaak van geringe beduidenis, of zij aan dit bevel van God gehoorzaam of ongehoorzaam zijn. Volgt hen niet na, lezers! indien uw waarachtig geluk u ter harte gaat. Het kan den Vader niet onverschillig zijn, hoe wij omtrent Hem en zijn Zoon ons gedragen. Het is de hoofdzak waarop alles aankomt. Ontbreekt ons dit, dan ontbreekt ons het meest wezenlijke,

dat door geene loffelijke hoedanigheden, door geene uitwendige pligtsbetrachting kan vergoed, door geene verschooning bedekt worden. Wij zijn dan tegenstrevers en wederhoorigen en de toorn van God blijft op ons. Gij zult misschien meenen dat gij Hem hoort, omdat gij met eene koude overtuiging, dat zijn woord waarachtig is u te vrede stelt, en in sommige dingen die met uwen smaak en uwe neiging strooken, zijn wil doet. Doch durft gij op zulk een dood geloof, waaraan de vruchten ontbreken, op zulk eene louter uitwendige gehoorzaamheid u verlaten? Zou dat hooren van Hem zijn, als wij slechts datgene van zijn woord aannemen, wat ons behaagt en het overige onaangeroerd laten? Zou dat het hooren zijn van zijne stem, als men in zijne gesprekken, in zijn dagelijkschen handel en gedragingen toont, dat men wel naar de taal der wereld, maar niet naar die van het Evangelie luistert? Neen! Of wij al met Israël zeggen: wat de Heer gesproken heeft is goed, wij zullen het doen; geen valsche schijn bedriegt het oog van Hem, met Wien wij te

doen hebben. De Heer doorgrondt het hart, Hij weegt de geesten en weet aller werken. Elke dag waarop gij voortgaat met niet te hooren naar zijne stem, verzwaart gij uwe schuld, maakt gij uw toestand gevaarlijker en uw ongeluk grooter. Mogt het door allen, die zich nog van den Heiland afkeeren en niet hooren naar zijne stem, regt gevoeld worden, aan wat gevaar zij zich bloot stellen. Begint met u tot Hem te wenden, het voor zijn aangezicht boetvaardig te belijden, vergeving te vragen, den Geest der heiligmaking in te roepen tot bekeering en vernieuwing des gemoeds, en legt van dit oogenblik af, met ernst u toe op het hooren van zijne stem, zoo zal uwe ziel leven. Hoort Hem, zoowel waar het dreigend woord u toeklinkt: „tenzij uwe gerechtigheid overvloediger is dan die der Schriftgeleerden en Phariseën, gij zult in het koningrijk der hemelen geenszins ingaan,” – als daar Hij zijn mond in zaligspreking opent, of vermoeiden en belasten tot zich noodigt met de belofte van rust der ziele. Hoort Hem, het zij Hij u tot zelf-

verloochening, tot waakzaamheid of tot lijdzaamheid roept; hetzij Hij u aanmoedigt door de heerlijke toezegging: „zoo iemand mij dient, de Vader zal hem eeren.” Waar de grootschheid des levens en begeerte naar aardische dingen u inneemt en bekoort, vinde dat woord weerklank in uw binnenste: „wat baat het een mensch, zoo hij de geheele wereld wint en lijdt schade aan zijne ziele.” Zoo wel de eerste eisch aan zijne onderdanen: „tenzij dat iemand wedergeboren worde, hij kan het koningrijk Gods niet ingaan,” – als de troostrijke belofte: „waar Ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn,” moet door ons gehoord worden. Evenzeer het bevel: strijdt om in te gaan door de enge poort,” als de aanmoedigende belofte van den Geest ter bekeering ten eeuwigen leven, moet door ons gehoord en opgevolgd worden. Het is zoo, die eischen en verklaringen klinken hoog. Doch zij zijn gevloed van de lippen van Hem, die als Zoon van God ons kent en weet wat ons goed is, en als mensch gelijk wij is verzocht ge-

weest, doch zonder zonde. Zij verdienen dus ons onbepaald geloof en volkomene gehoorzaamheid. Het is op deze wijze dat wij in beoefening brengen het bevel: hoort Hem, gegeven door den Vader, die Hem gezonden en tot eenen Heer en Christus gemaakt heeft.

Hoort Hem! dat is de stem uit den hemel, die wij ons bij iedere godsdienstoefening herinneren moeten. Indien de leeraar spreekt naar het woord van God, zonder daaraan iets toe of af te doen, indien hij getrouw en onvervalscht het Evangelie verkondigt, zoo als de Heer het geboden heeft, dan moeten wij daarin niet de zwakke en feilbare mensch, maar de stem van zijnen grooten Zender, den eigen en eeniggeboren Zoon van God hooren. De dienaar mag als een gezant van CHRISTUS niets achterhouden; den ganschen weg der zaligheid moet hij niet naar menschelijk begrip, maar naar Gods bestelling omtrent de menschen prediken. Na de krachtige voorstelling van onze diepe ellende door de zonde, moet hij CHRISTUS verkondigen in al zijn rijkdom, volheid, dierbaarheid en onmisbaarheid, en

daarbij aandringen, om uit dankbaarheid voor Hem te leven, die voor ons gestorven en opgewekt is, en leeft in alle eeuwigheid. Het spreekt van zelve, niet iedere leerrede kan alles bevatten, men zij dus bedachtzaam in het oordeelen, inzonderheid zoo men een' leeraar niet doorgaande gezet en geregeld hoort. En nimmer worde de Apostolische vermaning vergeten: „ontvangt met zachtmoedigheid het woord dat in u geplant wordt, hetwelk uwe zielen kan zalig maken.” Waar de leeraar in naam van zijnen Heer en Zender spreekt, en door een' stichtelijken wandel zich aanprijst, moet men hem als een medarbeider met God en CHRISTUS veel achten om zijns werks wil. Hij mag het niet begeeren, dat men op zijn gezag zou aannemen wat gezegd wordt. Liever zou hij verlangen dat geheel de gemeente in staat ware om te beoordeelen, of het de waarheid in CHRISTUS is, die haar verkondigd werd. Is het dat niet, en zijt gij zonder vooroordeel en partijdigheid op voldoende gronden uit Gods woord hier van overtuigd, verwerp het dan

vrij, want het is slechts menschelijke wijsheid, wat men u predikt. Doch is hetgeen u verkondigd wordt naar den regel van 's Heeren woord, hoort dan in uwe leeraars CHRISTUS, dewijl zij in zijnen naam spreken. Hunne bekwaamheid is uit God; en zijn ze uit zich zelve aarden vaten, het is een uitnemende schat, dien zij dragen en tot u brengen. Zij prediken toch zich zelve niet, maar CHRISTUS JEZUS den Heer, en hetzij ze vermanen, bestraffen of aandringen: laat u met God verzoenen, zij vermanen, bestraffen en bidden u van CHRISTUS wege. Als de Heer verschijnt en wederkomt ten gerigte, dan zullen zij over de boodschap die zij bragten, en wij over de wijze, waarop wij die ontvingen en behartigd hebben, geoordeeld worden.

Hoort Hem! dat is de stem, die in deze dagen wel gedurig mag herdacht worden, en bij alles, wat wij hooren, lezen en zien doen, weerklank vinden moet in ons binnenste. Er wordt door mond en pen zoo veel verkeerde leering voortgeplant, menigwerf in een bekoorlijk uiterlijk gestoken en met schijn van

redenen voorgedragen. Gewigtige waarheden, hoofdleerstukken worden in een valsch licht geplaatst, betwijfeld, weersproken. De gewijde Schrift van God ingegeven wordt als een gewoon menschelijk boek beschouwd en behandeld. Wonderen worden voor onmogelijk verklaard, geschiedkundige feiten en hoofdgebeurtenissen van het Evangelie, zoo als de wonderdadige geboorte van den Heer, zijne opstanding uit de dooden, zijne hemelvaart ten veertigsten dage worden betwijfeld, in verdenking gebracht, geloochend, weersproken. De weg om tot CHRISTUS te komen ter behoudenis wordt door sommigen beperkt en nauwer gemaakt, door anderen daarentegen de enge poort en het smalle pad wijder uitgezet en verbreed. Een geest van oppervlakkigheid en onverschilligheid heeft menigeen bevangen. Men schijnt zich meer te beijveren om de toongevers der wereld, dan om den Heer in den hemel te behagen. Wij niet alzoo, lezers en lezeressen! laat ons geene volgelingen der menschen worden, niet vragen: wat zeggen of doen anderen, maar wat heeft

de Heer JESUS ons geleerd. Zoekt u daarom grondig bekend te maken met den inhoud des Bijbels, opdat gij weten moogt wat waarheid, wat goed en betamelijk is. Als gij dit met genoegzame zekerheid weet, zult gij in staat zijn om verantwoording te doen van de hope die in u is, en worden u bedenkingen voorgeworpen, in navolging der leerlingen van PYTHAGORAS, die ten zinspreuk hadden „hij heeft het gezegd” kunnen antwoorden: „hoort Hem.”

Niemand denke, zou het ook te veel zijn, wanneer ik mij vrijmoedig op Gods getuigenis verlaat. De verhevenheid van Hem, die tot ons spreekt, de eeniggeboren Zoon des Vaders moet alles bij ons gelden en afdoen. Het is zelfs beledigend, wanneer het ongeloof, waar men de verklaring van God en zijnen Zoon voor zich heeft, durft zeggen: zou ik mij ook bedriegen? Neen, niet hij, die het getuigenis van God in eenvoudigheid aanneemt, waagt iets, maar die het verwerpt, waagt het behoud zijner ziele voor de eeuwigheid er aan. Waren wij eenvoudiger, wij zouden God meer

de eere geven, en in plaats van te vragen en te redeneren over of tegen het Evangelie, met MARIA in nederigheid zeggen: „mij geschiede naar uw woord.”

Hoort Hem! dat blijft het bevel van den hoogen God aan den verstgevorderden, besten en geloovigsten discipel. Er is soms al te veel uitzondering, bedenking en tegenspraak. Dat is een overblijfsel en opwelling van den hoogmoed en eene verkeerdheid des harten, die te ondergebracht moet worden. Waarlijk, indien wij in ons verborgen en openbaar bestaan ons meer eenvoudig, naauwgezet en getrouw hielden aan de uitspraken des Heeren, wij zouden meer een' vasten geest bekomen, minder aanstoot geven, en de vrede onzer ziele zou groot zijn. Lieve lezers en lezeressen! laat ons streven naar de eenvoudigheid van een kind, naar de nederigheid van eerstbeginnende en naar de leergierigheid van goede discipelen. Blijft er hier veel bedekt, raadselachtig, verborgen en donker. Wij kennen nu slechts ten deele, wanneer het volmaakte gekomen is zal te niete worden gedaan, hetgeen ten deele

was. Nu zij het ons genoeg te weten: de Heer heeft het gezegd. Geven wij acht op onze zielen, dat wij zijne woorden niet mis-kennen, vergeten of verwerpen. Bij de aanbiddelijke volmaaktheden van God, bij de verdiensten en gerechtigheid van JEZUS CHRIS-TUS onzen Heer, bij de verlichtende, heiligende, bewarende en vertroostende kracht van den Heiligen Geest zij het nogmaals ernstig her-innerd, hoort Hem, van wien de Vader ge-tuigde: deze is mijn geliefde Zoon, in wien Ik mijn welbehagen heb. Heil allen, die naar Hem hooren en Hem volgen op den weg door dit wisselvallig leven en ook op den weg naar de eeuwigheid. Zoo velen toch, als er naar dezen regel wandelen, over hen zal zijn vrede en barmhartigheid; want het woord onzes Gods bestaat in eeuwigheid!